

Cred că toți românii ar trebui nu doar să se întrebe ce produc ei la ora asta și ce vor putea să producă în viitor (prin viitor înțelegând chiar ziua de mâine), ci și să răspundă cu curaj și onestitate la întrebarea de mai sus. Căci una este să aperi de atacurile denigratorilor valorile incontestabile ale țării care te-a născut și crescut (asta ține de bun-simț, dacă la nivel megacomunitar patriotismul nu mai e cel de odinioară), iar prin prestația de zi cu zi să ai mulțumirea că ai contribuit cu o câțime la sporirea avuției, implicit a prestigiului național, și cu totul altceva este ca dintr-o inerție de sorginte demagogică, ridicată la rangul de naționalism sau (după caz) de patriotism, să ignori evidența și să susții din toate puterile că lucrurile merg admirabil, când ele de fapt merg șontâc-șontâc.

Așa stând treburile în România postdecembristă după – zicem noi – două decenii de democrație, te întrebi cu mirare după ce ți-ai făcut ochii roată și ai constatat că toate-s praf, industria laolaltă cu agricultura, turismul deopotrivă cu învățământul, cultura, ba și cu sportul: Românii chiar nu mai produc nimic? Și dacă nu produc, cu ce naiba își duc viețile, știindu-se prea bine că mulți dintre ciocoi momentului consumă mult mai mult decât înșiși producătorii de pe alte meridiane ale lumii?

Inexact că românii nu mai produc nimic. Ei produc o gamă diversificată de probleme, atât în țară cât și peste hotare. Ba mai mult, unele dintre aceste produse specifice interminabilei noastre tranziții de la ceva monstruos prin dezumanizarea riguros planificată în terfeloagele bolșevismului la ceva înfricoșător prin neîntrerupta ineficiență a tuturor guvernelor postdecembriste, reprezintă de fapt un capitol deloc neglijabil din activitatea laborioasă a multora dintre politicienii și demnitarii momentului. Iar aceștia, după ce sunt prinși cu mâța-n sac ba cu bani publici șterpeliți, ba cu fonduri europene dispărute ca măgaru-n ceață, ba cu alte megapotlogării și ticăloșii gen trafic de influență, se arată nu numai mirați, ci de-a dreptul indignați că taman lor le-a fost dat să fie țapii ispășitori ai unui grozav de neconvingător proces de salubritate socială, pentru ca mai apoi, zdrobiți trupește și sufletește de nedemnul tratament la care au fost supuși prin simpla lor reținere în vederea unor cercetări niciodată finalizate cu ceva palpabil pentru sănătatea finanțelor naționale, ei să treacă cu arme și bagaje în tabăra adversă partidului ce i-a propulsat, unde de regulă își desăvârșesc opera politică (cad în picioare și sunt realeși), spre bucuria și prosperitatea familiei și a clanului căruia îi aparțin.

Căci cine, Doamne, mai poate fi convins cu lozinca eficienței luptei împotriva corupției de pe aceste meleaguri, când însuși președintele Băsescu a afirmat în timpul campaniei electorale și după aceea că *legile noastre sunt făcute de hoți pentru hoți?*

Prin urmare, corupția din România nu numai că este un cancer generalizat (pe bună dreptate se spune că peștele de la cap se-mpute), dar ea – prin vrerea mașinii de vot numită Parlament – dobândește chiar o formă legală, ceea ce înseamnă condiții excepționale pentru dezvoltarea și înflorirea ei.

Românii nu mai cred de multă vreme în parascovenia cu stârpirea corupției, cea mai spectaculoasă dintre nenumăratele lor aflări în treabă, nu doar pentru că istoria lor (cam de la fanarioți încoace) este doldora de mită și necinste, ci mai ales pentru că prezentul le-a demonstrat fără putință de tăgadă cum că multicefala corupție de pe aceste locuri binecuvântate de Dumnezeu și grav primejduite de locuitori, este aidoma balaurului cu mai multe capete din basme, căruia ori îi rezezi toate capetele, ori te lași păgubaș, cunoscut fiind faptul că în locul capului tăiat crește de îndată altul. Dar balaurul corupției românești are

Ce produce România?

Scris de George Petrovai

Vineri, 14 Octombrie 2011 09:47 -

uluitoarea proprietate ca în locul unui cap îndepărtat pe moment, nicidecum tăiat, să scoată alte capete chiar mai fioroase (a se citi versate și hapsâne) decât cel reținut sau arestat...

Sigur, nimeni nu-i atât de naiv încât să creadă că pe alte meridiane n-ar fi corupție și corupți. Dar pe-acolo ori că sunt alte resurse, ori că densitatea corupților pe kilometru pătrat este inferioară celei din România, ori poate că și una și alta...

Iar oficialii europeni sunt mult prea unși cu toate alifiile ca să dea crezare poveștilor îndrugate de guvernanții români în legătură cu succesele înregistrate de aceștia în lupta cu corupția, după ce au fost induși în eroare de atâtea și atâtea ori din 1990 încoace și după ce constată că instituțiile noastre se luptă cu conceptul precum odinioară Don Quijote se lupta cu morile de vânt, timp în care marii corupți sunt căutați cu lumânarea ziua-n amiaza mare de organele abilitate și fie că-s găsiți, fie că nu, dar de averile lor dobândite pe căi necinstite nimeni încă nu s-a atins. Căci așa este democratic, cu toate că noi știm prea bine că dintre toate crizele care ne asaltează fără pic de milă, criza morală constituie cea mai veche și cea mai afurisită plagă abătută asupra poporului român, motiv pentru care conceptul n-are cum să fie scos din minți, deprinderi, limbaj și dicționare, dacă nu vrem ca în locul lui să rămână un gol imens, iar românii (sau, mă rog, grosul acestora) să-și piardă identitatea.

Ce să ne mire atunci că România încă n-a fost acceptată în spațiul Schengen și că nimănui nu-i este dat să întrevadă când se va întâmpla acest lucru, atâta timp cât românii continuă să-și dea în petic, adică țin morțiș să fie cei care au fost, ba chiar mai mult?!...

Înclin să cred că noua împărțire administrativ-teritorială a României în opt districte sau euroregiuni mari și late (noi ținem să le spunem județe sau voievodate), tot de la Bruxelles a fost recomandată sau poate că impusă, ca o măsură de siguranță suplimentară în vederea unei mai eficiente gospodării a resurselor financiare interne, dar mai cu seamă a fondurilor europene.